

זכרונות נישואים

דברים יקרים מלכ אל לנ
מאת הרבנית
נעמי טמאלי תליט"א
אשת חבר למור ועט"ר
הגה"צ רבינו
בניהו טמאלי תליט"א
ראש ישיבת המקובלים
"נהר שלום" תכנ"ץ

פרשת דברים התשוב"ב

שיבנה בית המקדש

אנו עומדות ממש לפני תשעה באב, והשנה התאריך הזה יוצא בשבת, מה שיוצא לנו מזה שחז"ל לימדונו כי כיון שבשבת זו אוכלים כרגיל ובסעודה השלישית ממש לפני תחילת הצום יכולים לאכול אפילו כסעודת שלמה המלך בשעתו, זה מסמל סימני גאולה וישועה, כי בשבת אין עצבות והשבת עצמה היא מעין עולם הבא.

בשבוע האחרון הופצה השמועה כי בהר הבית הדרומי הולכים שם שועלים משחקים, וזה ממחיש יותר את האמור: "על הר ציון שחרב שועלים הילכו בו" ועל פי דעות מסוימות זה סימנים לגאולה.

כמו שהגמרא מספרת בסוף מסכת מכות "פעם אחת היו עולין רבן גמליאל ורבי אלעזר בן עזריה ורבי יהושע ורבי עקיבא לירושלים, כיון שהגיעו להר הצופים קרעו בגדיהם, כיון שהגיעו להר הבית ראו שועל שיצא מבית קדשי הקדשים, התחילו הן בוכין ורבי עקיבא משחק.

אמרו לו, מפני מה אתה משחק? אמר להם, מפני מה אתם בוכים? אמרו לו, מקום שכתוב בו "והזר הקרב יומת" ועכשיו "שועלים הלכו בו", ולא נבכה? אמר להם לכך אני משחק, דכתיב "ואעידה לי עדים נאמנים את אוריה הכהן ואת זכריה בן יברכיהו" וכי מה ענין אוריה אצל זכריה, אוריה במקדש ראשון וזכריה במקדש שני?

אלא תלה הכתוב נבואתו של זכריה בנבואתו של אוריה, באוריה כתיב "לכן בגללכם ציון שדה תחרש...", בזכריה כתיב "עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלים...". עד שלא נתקיימה נבואתו של אוריה הייתי מתירא שלא תתקיים נבואתו של זכריה, עכשיו שנתקיימה נבואתו של אוריה בידוע שנבואתו של זכריה מתקיימת.

בלשון הזה אמרו לו, עקיבא ניחמתנו, עקיבא ניחמתנו.

וידוע מה שאמרו רבותינו ז"ל כל דור שלא נבנה ביהמ"ק בימיו כאילו נחרב בימיו, וצריך להרגיש ממש שבגלל עוונותינו נחרב עתה ביהמ"ק ולבקש מאת השי"ת שיבנהו מהרה.

המגיד מדובנא אומר ע"ז משל נפלא, לאב ובנו שהיו צריכים לילך לאיזו מדינה וטעו בדרך ונכנסו לאיזה יער, ואיבדו את הדרך, וכבר עבר שבוע ימים והאוכל שהיה להם לדרך אזל, ואין להם מה לאכול, אמר האב לבנו שעתה בלית ברירה עליהם לאכול מעצי היער מהעשבים ומהקוצים וכו' כדי להחיות את נפשם, וכך עשו. אך אכילת העצים נתנה את אותותיה בתופעות קשות - כאבי בטן גדולים ופריחה בכל הגוף, והילד קשה לו ובוכה, וכך עבר עליהם איזה חודש ימים.

אשרת
חילי
מי ימצא
זרחוק
מפנינים
מכרה

המשך בעמוד הבא

יום אחד קם הילד ובא לאביו בשמחה, ואומר לו אבא אתה יודע הפריחה כבר הלכה ממני, וכן אני לא משלשל, ואין כאבי בטן. כאשר שמע זאת אביו, היה בוכה בכיות גדולות מאד, אמר לו בנו מדוע אתה בוכה, תשמח, השיב לו אביו כל עוד שכאבה לך הבטן והיתה לך פריחה ידעתי שעדיין אתה אדם ולא בהמה, ועתה אני רואה שכבר התרגלת למאכלי הבהמות, והמעיים שלך נעשו כשל בהמה, לכן אני בוכה.

וזה הענין שאנחנו כבר התרגלנו למצב שאין בית המקדש בנוי ואין השראת השכינה, ולא רק שהתרגלנו אלא טוב לנו כך, ואין אנחנו יודעים להכיר מה הפסדנו וכמה צער יש לשכינה הקדושה, כי כבר הלב נעשה אבן, ועל זה היה דוה לבנו, על זה בלבד צריך לבכות יומם ולילה.

וכדי שנזכה שיבנה בית המקדש צריך לעסוק בתיקון מה שגרם לחורבנו, כי בעבור שנאת חינוס נחרב, ובעבור אהבת חינוס יבנה.

וקראתי השבוע סיפור מדהים המלמד אהבת חינוס מהי (עלון אור חזקיה):

סיפר הרב משה לורנץ שליט"א, מעשה שאירע אצל אביו הרב שלמה לורנץ זצ"ל, מי שהיה גדול בתורה מצד אחד, ומצד שני עמקן חרדי גדול: "לאחר שפרש אבי זצ"ל מהחיים הציבוריים, חזר אל ספסל הלימודים והשקיע את כל כולו בתורה הקדושה יומם ולילה.

נוהג היה אבי בכל יום להתפלל בקביעות בישיבת 'תורה אור' שהיתה סמוכה לביתו. ראש הישיבה הגאון רבי חיים פנחס שיינברג זצ"ל כיבד מאוד את אבי והורה לו לשבת בכותל המזרח עם רבני הישיבה. תלמידי הישיבה שראו את אבי יושב ב'מזרח' הבינו כי אם ראש הישיבה מכבד את אבי כך, כנראה שמלבד הצלחתו העסקית, הוא גם גדול בתורה.

והנה באחד הבקרים של יום השבת, הגיע אבי אל היכל בית המדרש על מנת להתפלל בישיבה תפילת שבת, והתיישב כהרגלו בכותל 'המזרח'. אחד מהמתפללים שכנראה לא הכיר את העובדה שהדבר נעשה מרצונו של ראש הישיבה, העלה בדעתו כי אבי יושב במקום שאינו ראוי לו, ומיד הוא קם אל אבי והחל לגעור בו. "סליחה אדוני, הכיצד אינך מתבייש לשבת במקום גדולים?!", נזף בו לעיני המתפללים, "איה כבוד התורה?! וכי אינך יודע שב'מזרח' יושבים רק רבני הישיבה, ומה לך ליטול גדולה לעצמך ולשבת במקום שאינו ראוי לך?!... קום בבקשה מהמקום ופנה אותו לרבנים האמורים להיכנס בדקות הקרובות". מתח עצום שרר באוויר. הקהל שהספיק להגיע מוקדם והיה עד למחזה, עמד נבוך מול התרחיש לראות כיצד נוזפים ברבים באדם מבוגר שעשה את הכל על פי הוראת ראש הישיבה. אבי נעמד דום מול דבריו המעליבים של אותו יהודי ולא אמר מילה. הוא לא ניסה אפילו להסביר לו שהוא יושב כאן רק בגלל שראש הישיבה מבקש ממנו. הוא פשוט התרומם עם הטלית, נטל את הסיידור בידו ועבר לשבת בספסלי בית המדרש של שאר המתפללים.

עם סיום תפילת שבת, חזר לבית ואסף אותנו, כל בני המשפחה, וסיפר לנו את כל אשר אירע לו בתפילה.

בתחילה חשבנו כי הוא מספר לנו זאת על מנת לפרוק את הצער והתסכול הממלאים

אשרת
חיק
מי ימצא
ורחוק
מפנינים
מכרה

חכמת נשים

את ליבו בעקבות המקרה, אך מהר מאד הבחנו כי הוא מספר זאת בהארת פנים כה גדולה בכדי לשאול אותנו שאלה גדולה וחשובה: "שמעו נא ילדיי", פנה אלינו בהתלהבות וחיבה, "כשאותו אדם בייש אותי ברבים לעיני הכל, הבטתי בפניו היטב והבחנתי כי הוא אינו עושה זאת מתוך רוע לב או שנאה, אלא הבחנתי כי מועקה גדולה יושבת על ליבו, והיא זו הגורמת לו לחפש קורבן על מנת לשפוך עליו את כל זעמו וצערו".

ואז עצר לרגע אבא ואמר: "אני מצוה אתכם ומבקש בכל לשון של בקשה שתבררו לי מה מעיק על אותו יהודי ומה מצער אותו, ומיד תבואו לספר לי זאת, בכדי שאוכל לעזור כמה שאוכל. אם המועקה והצער שלו נובע מבעיות כלכליות, אשתדל לעזור לו, ואם הדבר נובע מחוסר שלום בית, אנסה לשלוח לו יועץ על חשבוני... לכו ובררו לי את העניין ותחזרו עם תשובות מדוייקות". אנו היינו המומים לחלוטין מבקשתו של אבינו. לא האמנו שכך יכול להגיב אדם שפגעו בו ברבים לעיני כל בלא שום הצדקה. לא רק שהוא לא מנסה להשיב לו רעה על מעשהו, אלא אדרבה מנסה הוא לפתור לו את המועקה אשר גרמה לו לכך.

אנו הילדים אכן עשינו כמצוות אבינו והלכנו לברר דרך אנשים ומכרים מה מעיק על אותו יהודי, ואף קיבלנו תשובה ברורה מהי הבעיה המפירה את שלוותו.

סיפרנו זאת לאבינו, ונדהמנו עוד יותר לראות את תגובתו - מיד הפעיל אבינו קשרים עם כמה אנשים שסייעו לו ללא תשלום בלי שאותו אדם יידע שאבינו הוא זה ששלח את אותם מסייעים לחלצו מבעייתו ולהשיב את שמחתו.

אדם בעל אמונה איתנה הוא האדם אשר אינו מאבד את שלוות נפשו וישוב דעתו. הוא אינו כועס מכל דבר, ואינו נפגע מכל אדם, הוא שולט בחייו מפני שהוא יודע שהבורא יתברך הוא זה ששלח לו את המקרה הזה על מנת לעבוד על עצמו, וכי כל זה הוא רק ניסיון לבדוק כיצד תהא תגובתו, על מנת להרבות את שכרו!

זוהי דוגמא קטנה של אהבת חיים, ולא לחפש להשיב נקמה על כל דבר. אם נתרגל כך לחיות, הכל מסביבנו יהיה כל כך נעים ושמח, וכשהקב"ה יראה זאת בודאי שיבנה לנו כבר את בית המקדש לו אנו מחכות כבר כאלפיים שנה.

בברכת שבת שלום

נעמי שמואלי

מעשיות וחידוקים

על רבינו מרדכי שרעבי זע"א

בענין קברו של התנא רבי מאיר בעל הנס מה שידוע בפי כל שהוא בעיר טבריה, סבר רבינו שקברו האמיתי של רבי מאיר בעל הנס הידוע מהמשניות הוא בגוש חלב, מה שידוע כקברו של רבי מאיר בעל האקדמות, והיה מסביר שמכיון ששניהם נקראו רבי מאיר בעל הנס נתחלפו בשמותיהם. [אמנם מכתבי רבינו האריז"ל משמע שר' מאיר בעל הנס קבור בטבריה מול הים].

רבי מאיר בעה"נ שבמשנה כידוע שנקרא כן על שם הנס שנעשה בגינו לשומר בית האסורים, שכל אימת שהזכיר "אלהא דמאיר ענני" היה ניצול, כמוזכר בגמרא (מסכת ע"ז יח.). אמנם גם רבי מאיר ש"ץ "בעל האקדמות", היה בעל הנס, על שם הנס שנעשה על ידו, כשבשנת ד' אלפים תתנ"ו היתה במדינות אשכנז גזירה קשה ליהודים, כאשר קם גוי אחד רשע ומכשף ורצה לאבד בכשופיו וקסמיו את היהודים. וכלל ישראל שלחו בעת ההיא, שלוחים למחנה אחינו בני משה רבינו, והשיגו אותם חונים מעבר לנהר הסמבטיון. בין השלוחים היה רבי מאיר ש"ץ שנודע לאיש צדיק וקדוש, והוא היחיד שעבר את נהר הסמבטיון בשבת בגלל פקוח נפש הדוחה את השבת. ולאחר שחצה הנהר התקרב לבני משה ושח להם את צרות אחינו בית ישראל שבאשכנז, והם שלחו משם איש צדיק ושמו רבי דן, אשר עשה נפלאות גדולות וקדש שם ה' בקרב הגויים, והציל את היהודים מכף אויביהם.

עוגת אננס

המצרכים לבסיס:

- 2 כוסות קמח
- 1 ביצה
- 1 אבקת אפיה
- 1 סוכר וניל
- 1/2 כוס סוכר
- 1/2 כוס שמן
- 50 גר' מרגרינה

לערבב את כל המצרכים בקערה וללוש טוב עד לקבלת תערובת אחידה ללא גושים. לשטח על תבנית בינונית.

המצרכים לשכבה העליונה:

- 200 גר' אננס שימורים
- חצי כוס מי אננס (מקופסת השימורים)
- 2 ביצים
- חצי כוס קמח
- שליש כוס סוכר
- רבע כוס שמן
- כפית אבקת אפיה
- 1 סוכר וניל
- 1 ג'לי אננס

אופן ההכנה:

לערבב את כל המצרכים בבלנדר ולשפוך על הבצק. לאפות על חום בינוני 35 דק' עד להזהבה ולקרר. כשהעוגה קרה לגמרי, להמיס ג'לי אננס לפי ההוראות שעל הקופסא, לשפוך על העוגה ולהמתין עד שיתקרר.

לבריאות ובהצלחה
שבת שלום

